

afhjælpe Klagerne, siger den, naar vi ville, og der er altsaa ikke overveienende Banfælgeligheder for os; men den har ikke tænkt paa Rigsdaagen, der skulde sige Ja til, at Grundloven maatte indskrænktes til de særlige Anliggender, thi saa vilde den, troer jeg, ikke saa løseligt have gledet over dette Punkt. Saa er der S 22, som indeholder den store og vigtige Anke, jeg har imod Udkastet, den nemlig, at, hvor der er Strid om, hvad der skal være Særligt og hvad Fælles, der skal Regjeringen afgjøre det. Det maa jo altid være Regjeringen af Vigtighed at staae sig nogenlunde godt med Rigsraadet; den behøver ikke at bryde sig saameget om, hvorledes den staaer til de særlige Forsamlinger; og, hvor der altsaa opstaaer Splid mellem Rigsraadet og de særlige Repræsentationer, ligger det nær for Regjeringen at sige: Rigsraadet har Ret, det staaer op høiet over særlige Interesser, det er frit for alle urene Elementer, det repræsenterer hele Monarchiet; hvad det udtaler, maa altsaa være rigtigt. Saa er der endelig disse 80 Levebrød med 500 Rd. Gage. Det forekommer mig rigtignok forunderligt ved en constitutionel Forsatning at see skabt saadanne 80 Levebrød, hvorved en Mand faaer 500 Rd. aarlig, enten han udretter det Allermindste eller ikke; i et heelt Aar vide vi, at han skal Intet gjøre, i det andet Aar skal han sidde et Par Maaneder sammen med de andre Herrer, og derfor skal han lønnes med 500 Rd. aarlig; han skal ikke have Mere i det Aar, hvori han arbejder, end i det Aar, hvori han Intet gjør; det forekommer mig at være saa ufølgelig, som det vel kan være; men det staaer naturligtvis i god Samklang med alt det Øvrige, — det staaer i meget god Harmonie dermed; forsaavidt kan jeg forklare mig det, men det er ogsaa den eneste Forklaring, jeg kan finde.

Efterat jeg saaledes har yttret mig, skal jeg slutte mine Bemærkninger med Hensyn til dette Afstnit af Udkastet med at sige, at, hvad jeg her har yttret derimod, gælder kun for det Tilfælde, at Repræsentationen var saaledes, at den paa nogen mulig Maade kunde siges at være en Repræsentation af hele Folket; men, seer jeg hen til en Repræsentation, saa-

ledes som den er foreslaaet i Udkastet, som maaskee vil blive til Lov, saa, siger jeg, falde alle mine Anker bort, som jeg hidtil har fremsat; thi saa er jeg overmaade vel tilfreds med, at der ikke er givet den Mere; min Anke vil da blive, at der paa enkelte Steder er givet for Meget. En ufølgelig sammenfat Repræsentation, hvor kun Formuen og Embedsclassen ere repræsenterede, maa man fra den store Masse af Folkets Standpunkt ønske saa ringe en Myndighed som muligt; thi den kan aldrig forudsættes at ville blive brugt til hele Folkets Bedste, men maa derimod forudsættes at ville blive brugt ogsaa i dette Tilfælde til Skade for den store Masse af Folket. Fællesforsamlingen kan, ogsaa med den indskrænkede Magt, der er den tiltænkt, hindre Love, der paa den ene eller anden Maade kunde gavne den simple Mand; det er det, den kan, og det er det, der efter min Mening nødvendigvis maa blive Tilfældet; thi man kan ikke sige: disse 80 Mænd ophøre at være Mennesker fra den Dag, da de blive Rigsraader. Men, at det er saaledes, er det, som jeg nu skal tillade mig at vise. Vi maae bestandigt — jeg kommer til at gjentage Noget af hvad der tidligere her i Thinget er sagt, men, da det falder nøie sammen med min hele Tankegang og Betragtningssmaade, saa kan jeg ikke undlade at nævne det, men jeg skal ogsaa kun indskrænke mig til at nævne det — vi maae bestandigt, siger jeg, lægge Mærke til, at Alled, der forsvare det Repræsentationsystem, Her er opstillet, forsvare det, Regjeringen inclusive, ved at staae det i tre Stykker og tage hvert Stykke for sig, og, naar de saa ere færdige med og have anført, hvad der forsvarer det første Punkt, og saa komme til det andet, saa glemme de det tidligere Forsvar for den foregaaende Deel og henvise til den som noget ganske Andet, end den er, for at bevise, at de andre Dele ogsaa ere nødvendige. Da jeg bedst kan yttre mig herom ved at følge den høitærede Premierministers Begrundelse af Repræsentationsystemet, skal jeg gaae denne Vej; jeg vilde ellers komme til at gjentage mig, idet jeg ikke kan lade hans Beviisførelse gaae hen uden Modsigelse. Først siger han, at han, hvad de Kongevalgte angaaer, ikke vil ind-